

terend succes. En daarin deelt u mee, grootvadertje; je hebt uwe kleine Ju de eerste beginselen van de muziek onderwezen en nu zal de groote Ju zingen. Bij de kleine Ju heb je een zaadje gestrooid, de groote Ju zal u de vruchten brengen. Mooi gezegd, nietwaar oudje?"

„Zeker kind, en die vruchten biedt ge uw dooden grootvader aan en dan zul-je”

„Hu! Hoe somber, grootvadertje, op de planken mooi, prachtig, maar hier, komaan, help mij maar eens op.”

„Wij hebben in ieder geval den tijd nog, eigenwijs kind,” sprak Jozef bedroefd en zette zich recht voor het bed, als wilde hij een mogelijk uitspringen beletten, „laten wij daarom eerst nog eens verstandig praten. Jij zegt, dat je onherroepelijk naar den schouwburg wilt gaan, niet-waar?"

„Ja, grootvader, on”

„Ta, ta onherroepelijk niet-waar?"

„Ja, oudje,” en in haar oog blonk reeds een blijde lach.

„Zoo. En als ik nu eens onherroepelijk besloten had, dat je niet zoudt gaan, wie zou er dan moeten bukken?"

Judith zweeg.

Elk mensch heeft zoo zijne eigen inzichten, zijn eigen vreemdigheden, als ik het zoo eens noemen mag, zijn eigen ideën. Er was — wij hebben het reeds vernomen — een tooverformulier, waarmee Judith haar grootvader kon bezweren, maar zij wist dat die oude man er ook een op liefde na te houden en dit formulier had hij nu gebruikt. Zijn ontstaan was even eenvoudig als dat van Judith. Toen zij nog een kleine meid was, ging zij op de school voor een koppig ding door. Nu, het had er veel van. Die koppige buien werden volgens hare onderwijzeressen bij den ouden korist, wiens eenige kleindochter zij was, gekweekt en hierin sloegen zij niet ver den bal mis. Ju kon alles gedaan krijgen.

Maar een enkele maal gebeurde het toch wel eens, dat Judith, in weerwil van haar koppig hoofdje, haar zin *niet* kreeg en dan was hij altijd gewoon te zeggen: „Dit of dat wil je onherroepelijk, hé?" En als dan het kleine koppige nest zei: „Ja, grootvader,” dan volgde daar altijd op: „En als ik het nu onherroepelijk *niet* wil, wie zal dan het hoofd buigen, jij of ik?" En dan gebeurde het van de honderd maal ook honderd maal, dat zij het lokkige hoofdje aan grootvaders breede borst legde en zei: „Ik zal gehoorzamen, grootvader.” Dan kreeg Ju een zoen en dan was die geschiedenis voor altijd achter den rug.

Grootvader had ook nu beproefd dat tooverformulier te bezigen. Zou het baten? Hij vreesde en terecht.

Wel boog Judith het hoofd, wel zwierden haar de lokken om het lieve gezichtje als weleer, maar zij hief het hoofd weer op en terwijl er een wilde gloed uit haar oogen straalde, antwoordde zij:

„Hoor eens, grootvader, die tijd is achter den rug. 't Is lang geleden, dat ik een klein meisje was, die hulp behoefde. Maar nu ben ik groot geworden,